

DIE FAMILIE EN DIE BIC-AANBOD

Ek het die huis binnegestap en my vrou glimlaggend aangetref.

Toe het ek my swaer en sy vrou gesien, albei glimlaggend.

Laastens het ek my seuns aangetref, wat met hul vroue uit Venesië gekom het, almal ook glimlaggend.

En langs my het my dogter gestaan.

Sy was die enigste een wat nie geglimlag het nie.

Hulle het my gevra om in die sitkamer te gaan sit, in ’n leunstoel, amper asof ek ’n gas in my eie huis was, en hulle het vir my ’n koffie gebring.

Almal het geglimlag.

Vir ’n oomblik het ek gedink ons het die lotery gewen.

Maar ek het nog nooit gedobbel nie.

Ek is reeds gelukkig gebore.

Sowat tien minute het verbygegaan en niemand het gepraat nie.

Ek het gevra om badkamer toe te gaan, maar die versoek is geweier.

Wat was aan die gebeur waarvan ek onbewus was?

Die interkom het gelui.

Giorgia het geantwoord en haar toe na haar ma gedraai.

“Dis sy. Sy is reeds hier.”

Toe die voordeur van die gebou oopgegaan het – ons het op die eerste verdieping gewoon – het my reuksin ’n bekende parfuum opgevang.

Ek het dit geken.

Maar waarom was dit hier?

Sy het die huis binnegekom en my vrou met ’n eenvoudige ciao gegroet.

Dit alleen het my vertel dat dit nie hul eerste ontmoeting was nie, en net ’n paar sekondes later het ek bevestiging gekry.

“Hallo, Nando. Het jy my brief ontvang? Het jy die hotelrekening betaal? Onthou: dit is nog nie verby nie.”

In daardie kamer was daar meer mense as wat ek by sommige begrafnisse gesien het, en tog was ek nog lewendig.

Al was dit miskien net vir ’n rukkie langer.

My vrou het my gevra om kalm te bly, te ontspan en te luister.

“Jy weet nie wie Chanel werklik is nie.

Jy dink sy is ’n tussenganger, ’n Franse kollega, die vrou wat jou en die ses aandeelhouers in Parys vergesel het, die een wat die kontakte vir jou gelê het, wat elke beweging van jou gevolg het, wat jou intiem uitgedaag het en nooit ’n reaksie gekry het nie.

Maar jy weet nie wie sy werklik is nie.”

Heilige kak, het ek gedink.

Watter soort draaiboek het hulle om my heen geskryf?

“Sy is die dogter van die hoofaandeelhouer, dieselfde vrou met wie se ma jy ure lank gesels het.

Sy het die hele tyd op die agtergrond gebly.

Sy het gekyk.

Sy het geluister.

Sy was die reserwemag.

En nou het hulle die laaste kaart gespeel.

Die sewende een.

Ons weet alles.

Die ongelooflike aanbod wat hulle jou gemaak het.

Jou weiering.

En daar is iets wat ons almal saam vir jou wil sê."

ONS IS TROTS OP JOU

My vrou het voortgegaan:

"Ek het aan Chanel verduidelik dat ek selfs ná drie-en-dertig jaar se huwelik nog nooit daarin geslaag het om jou iets te laat doen wat jy nie wil doen nie.

Jy is koppig, moeilik en soms onmoontlik.

Maar jy is ook 'n man van karakter en beginsels.

Geld was nog nooit jou probleem nie.

Alles het begin as 'n manier om 'n herinnering te bewaar, nie om 'n besigheid te bou nie.

Anders sou hy die projek aan die koerantverkoper op die hoek verkoop het.

Hy betaal meer as Amazon vir my man, hoewel ek nie seker is of hy familie van Bezos is nie."

Almal het gelag.

Toe die byeenkoms tot 'n einde gekom het en Chanel na die deur beweeg het, het sy nog een keer omgedraai.

"Sê vir my, Nando.

Waarom het jy die sekuriteitspan in Parys afgeskud en ons nooit laat weet waar jy tuisgaan nie? Veral omdat jou naam in geen enkele Franse hotel geregistreer was nie?”

Ek het geglimlag.

“Net om een rede.

Ek moes myself teen sewe vroue beskerm.

Want hulle is my swakheid.”

Ferdinando